

Předfestivalové veselí

Soutěžní festivalový týden každoročně předznamenávají prologové komedie, které nás s předstihem připravují na následnou nálož ozdravného smíchu. Letos to nakonec bylo skutečně s velkým PŘEDSTIHEM, neboť další koronavirová vlna těsně před zahájením festivalu přesunula svátek komedií ze zimního termínu až na jaro. Ale aspoň jsme se měli na co těšit a téměř dva týdny kvalitní zábavy jsou teprve před námi...

Tři grácie z umakartu, (c) Studio DVA divadlo, foto J. Háša

Pojďme si nyní prolog letmo připomenout – letošnímu již 22. ročníku předskakovaly hned tři veseloherní inscenace. Z pražského Studia DVA do Pardubic dorazily **Tři grácie z umakartu** – hořká komedie o jednom nečekaném rodinném setkání se Zlatou Adamovskou, Ilonou Svobodovou a Anežkou Rusevovou. V rámci cyklu Festivalové návraty diváky opět zvedla ze sedadel originální fraška z divadelního prostředí **Hra, která se zvrtila** v podání herců Městského divadla Kladno, která si z GRAND Festivalu smíchu 2020 odvezla vedle hlavního ocenění Komedie roku 2019 i Cenu odborné poroty a Jiří Š. Hájek Cenu za nejlepší mužský herecký výkon. Den před původním termínem zahájení festivalu publikum pobavila Anna Polívková, jejíž one-woman show **Tak já letím!** nabídla dosti ironický pohled na přátelství, lásku či osamělost.

A co by to bylo za festival bez tradiční **Kuličky smíchu** – výjimečné soutěže ve cvrknání kuliček na ledě, která se po dvou letech navrátila do malé haly Enteria Areny. Do neobvyklého klání, které pořádáme už od roku 2010, se samozřejmě zapojili také naši herci. Fotografie ze zábavného odpoledne na ledě si můžete prohlédnout ve foyer nebo na webu festivalu www.festivalsmichu.cz.

RaS

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzor Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

22.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

22. dubna – 4. května

S M I C H U R O D L U Z U J E Z I V O T

Přijďte si to užít zblízka!

I.

pátek 22. dubna 2022

FESTIVALOVÉ NOVIN(KY)

Dnes soutěží... Divadlo v Dlouhé, Praha

Divadlo v Dlouhé je často zvaným hostem GRAND Festivalu smíchu. Po loňské pauze, vynucené pandemií, nás velmi těší, že letos se už festival uskuteční, i když v přesunutém termínu, a my můžeme přijet s Fraynovou slavnou komedií **BEZ ROUCHA** o tom, jak se dá (anebo taky nedá) dělat divadlo.

Úprava režisérky Hany Burešové, která to nejtipnější z původní třídílné hry dostala do dvou částí (poslední divadelní generálky ve Westhamu nad Temží a 90. reprízy v Hamwestu pod Temží), vznikla v roce 1988 pro kladenské divadlo a v inscenaci hrál mimo jiné Jiří Wohanka – tehdy představitel režiséra Lloyda, dnes herce Selsdona. Pardubičtí diváci uvidí v naší inscenaci i další jim už známé herce – Jana Vondráčka, Helenu Dvořákovou, pardubickou rodačku Kláru Sedláčkovou-Oltovou a Marka Němce a také některé z novějších členů DvD – bývalou členku vašeho souboru Štěpánku Fingerhutovou, Ondřeje Rychlého, Marii Poulovou a Miroslava Zavičára.

Přes odklad premiéry i mnoho odpadlých repríz kvůli covidu nám ohlas ukázal, že hra od svého vzniku nezestárla a její britský konverzační esprit i crazy humor baví herce i diváky dodnes.

Doufáme, že pobaví také publikum pardubického festivalu, jemuž přejeme program bohatý na pěkné zážitky a mnoho dalších úspěšných let!

Štěpán Otčenášek, dramaturg DvD

Vážení diváci, milovníci dobré divadelní zábavy,

vítáme vás na 22. ročníku GRAND Festivalu smíchu! A mně osobně se chce zvolat: „Konečně!“ Protože festival byl zrušený, přesunutý, odložený, pro někoho možná už i polozapomenutý... Ale tím i nejvíce očekávaný.

Z důvodu covidové pandemie jsme konání naší přehlídky odložili do měsíců, o kterých jsme předpokládali, že budou už bezpečné. Nepovedlo se ale najít sedm za sebou jdoucích dní, protože plán premiér a dovozových představení byl nekompromisní, museli jsme se tedy přizpůsobit stávající situaci. Hostujícím souborům jsme nabídli nové termíny a naštěstí se povedlo všech sedm soutěžních komedií zachovat. Protože, a to trochu umenšovalo naše problémy, nebyli jsme v tom sami. Stejnou situaci řešila všechna divadla, odkládaly se premiéry, ze dne na den se rušila

představení, ale i některé festivaly a významné kulturní akce. Všichni jsme se museli naučit improvizovat, řídit se aktuální situací a připustit, že ani divadelní ferman není striktní zákon. Co je ale nejdůležitější a nesmírně potěšující – diváci byli trpěliví. Nevraceli vstupenky, věřili, že svoje komedie uvidí, a přistoupili na nabídnuté náhradní termíny. A za to jsme vám všem moc vděční. Věřím, že se během znovuzrozeného festivalu budete dobře bavit a smát a že společně zapomeneme na ty dva nepřijemné covidové roky.

A já už se opět pomalu chystám na objížďení republiky, abych viděla další komedie a začala s předstihem stavět příští ročník festivalu. Věřím, že v budoucnu už půjde vše podle plánu. A i kdyby ne, je potřeba to zvládat s úsměvem, protože věci jsou někdy jinak, než chceme. Ale o tom je život. Příjemnou zábavu!

Jana Uherová, dramaturgyně GFS

V zásadě se směju ráda, když je tedy čemu, říká HANA BUREŠOVÁ

Na našem festivalu již několikrát oceněné Divadlo v Dlouhé se soutěžního klání tentokrát účastní s komedií **Bez roucha**, jejíž režisérkou je **HANA BUREŠOVÁ**, kterou jsme si dovolili vyzpovídat...

Jste kmenovou režisérkou Divadla v Dlouhé, jak do dramaturgie vašeho divadla zapadá komedie Bez roucha?

Za 25 let existence našeho divadla jsme uvedli už řadu komedií rozličných stylů, na pardubickém GRAND Festivalu smíchu jsme z nich v minulosti předvedli např. Goldoniho Lháře, Feydeauovy aktovky Dáváme děťátku klystýr a „Kašlu na to,“ řekla Hortensie anebo z britské proveniencí např. adaptaci Pratchettovy Maškarády. Inteligentní britský humor je pro diváky osvěžující a pro herce je to dobrý tréninku timingu slovních gagů a v případě Bez roucha i jejich fyzické kondice.

Komedie Bez roucha se odehrává v divadelním prostředí. Mimo jiné ukazuje, co se při zkoušení a reprízování inscenace může dít za scénou. Může být svět za oponou opravdu takový, jak ho Michael Frayn vyobrazuje?

No, komedie jsou vždycky nadsázka, takže doufejme, že tak šílené to být ve skutečnosti nemůže, je to spíš i jisté varování nebo dotažená představa, kam by to mohlo zajít, kdyby... Stává se ale poměrně často, že za scénou se odehrává někdy větší drama, např. když se herec při představení nedejbože zraní a všichni dělají všechno proto, aby se nějak představení dohrálo. Takových divokých situací, blbých náhod (nebo taky blbých nálad) může nastat v hereckém životě celá řada, a pokud vše dobře dopadne, tradují se o nich pak veselé historky. Ale nezažila jsem, že by se např. herci za scénou servali nebo si dělali nashvály, aspoň v našem divadle nikdy. Myslím, že Frayn nám pomocí crazy absurdit na malé herecké zájezdové společnosti ukazuje, kam může dojít honba za výkonem, úspěchem – výdělkem či požitky, kam nás vede slepá vášeň, že se nakonec ztratí původní smysl nejen předváděného dílka, ale i smysl pachtění všech členů kumpanie... Je to svého druhu tedy i moralita, jak už komedie bývají, malé podobnosti o velkém zmatení lidí.

H. Burešová (vlevo) s kolegyní z DvD a současně porotkyní festivalu K. Štěpánovou, foto M. Klíma

V příběhu se objevuje i postava režiséra. Má na zkouškách hlavní slovo vždy jen režisér?

Většinou hlavní slovo prostě má, protože někdo za to všechno musí ručit a určit, co, kdy, kde, proč a jak, ale ani režisér není neomylný, takže je dobré nejen vyslechnout, ale někdy i poslechnout ty, kdo nakonec musí na tom jevišti skutečně stát a představení ustát.

Co je na příběhu Fraynova Bez roucha zajímavé a jedinečné?

Samozřejmě ten pohled „do zákulisí“. O divadle a zkoušení jsme viděli již mnoho her, sama jsem dělala např. Taboriho Goldbergovské variace, Pratchettovy Soudné sestry nebo zmíněnou Maškarádu, které se toho dotýkaly, ale tady je divadlo opravdu ve stěžejní roli, nejprve nám autor ukazuje zepředu průběh generální zkoušky (a máme tak možnost nejen seznámit se s prostinkou fraškou, kterou herci hrají, ale i s jejich vlastními charaktery a vztahy) a posléze průběh devadesáté reprízy, viděné navíc zezadu, tj. ze zákulisí, což je nápad jedinečný. Původní hra má ještě další díl, kdy se hraje totéž opět zepředu při další xté repríze, ovšem již ve zcela devastované podobě, já jsem ve své úpravě 2. a 3. část spojila i proto, že dění na jevišti, byť je vidíme jen oknem zezadu, si můžeme, myslím, dobře představit. To, že diváci musí zapojit představivost a mít oči a uši na stopkách, je ostatně také jedna z předností této komedie.

Jaký je váš názor na festival, který je zasvěcený výhradně komediím?

Zdá se, že to byl dobrý nápad, festival už dlouho živě prosperuje, diváci se určitě každoročně těší. Sama bych ale vidět všechny ty „tutovky“ v jednom zátahu za sebou asi nechtěla, nemám už pro „festivalové tahy“ to správné nadšení.

Co vás naposledy rozesmálo?

Teď si zrovna neuvědomuju, co a kdy, ono taky v poslední době toho opravdu moc k smíchu není, ale v zásadě se směju ráda, když je tedy čemu.